

1990. Samostalna izložba *Carmina utilia 2*, Zagreb: Studio Galerije Karas, 18– 28. 6. 1990.

Solo exhibition: *Carmina utilia 2*, June 1990.

(Iz kataloga izložbe)

Radeći "knjige u prostoru" ili uporabne dvodimenzionalne ili trodimenzionalne pjesme, Mirjana Tomašević Dančević (kako sama kaže) iskazuje potrebu za igrom i komunikacijom. U njezinim slikama-objektima-pjesmama ističe se crta neke infantilne bezazlenosti, ali istovremeno i analitička dimenzija bez naglašene pretencioznosti i ambicija koje bi stajale izvan same, već spomenute igre, odnosno komunikacije. Pritom se u njezinim djelima komunikacijski kodeks ne rješava konačnim oblicima informacije, nego njegovim modalitetima, te samom leksikom, odnosno sredstvima i tvornošću same komunikacije. I onako kako se osvješčuje cjelina, tako se pristupa i osvješčanju same "anatomije" djela koje se raduje i svojem inicijalnom, koliko i svojem konačnom licu.

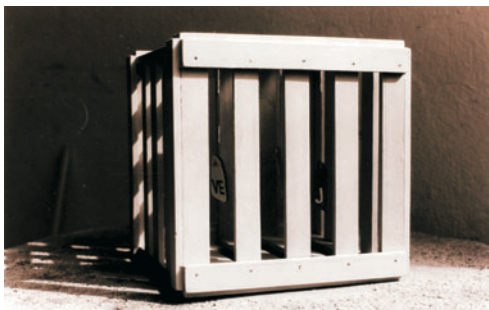
Riječ je o svojevrsnoj simbiozi teksta i oblika, te kolorističkih i crtačkih intervencija. Tako se u "Priči koja raste" npr. u doslovnom uzdizanju rastvorenih i penjajućih elemenata tautološki sugerira i narav uspinjućeg teksta, te osnažuje sama tema. Jednako tako i slika postavljena na strop kao rastvoreni kvadar ispisan tekstem "pjesme" iskazuje ono, od autorice isticano jedinstvo slike i "pjesme", gdje je štoviše moguć život "pjesme" u najrazličitijim materijalima i formama, i gdje i sama forma "pjesme" zavisi o materijalu i formi podloge (pjesme).

Riječ je neosporno o konotativnim znakovima koji pripadaju jednoj formaliziranoj i pojednostavljenoj predstavi izbora u likovnom smislu "ravnodušnih predmeta" koji su ili kao podloga ili kao cjelina upregnuti u neki konotativni poučak ili pretenziju (npr. sugestija uspinjanja).

Bez spiritualističkih raspoloženja, bez zagonetki i odgonetki, pitko i čisto u nakanama, s interesom za predmetnu i sadržajnu (biomorfnu i botaničku) mikrologiju, osnažuje se ovdje mogućnost stanovite sinteze slike i pjesme, podloge i teksta, pri čemu ta sinteza ne zahtijeva odricanje ili žrtvovanje dijela cjelovitosti svakog pojedinog entiteta. Iz tih, ružno rečeno, kombinacija teksta i oblika pojavljuju se i sekundarna značenja koja svjedoče o metodologiji pitke i pitome svijesti koja sugerira i lingvističku i oblikovnu, a prije svega nužno i asocijativnu zavisnost elemenata.

Poštivanje autonomije teksta i oblika ukazuje na autora koji ustrajava na posve novima sintaktičkim i pojmovnim sklopovima, a koje krase jednostavnost, i analitička i pojmovna transparentnost.

Ive Šimat Banov

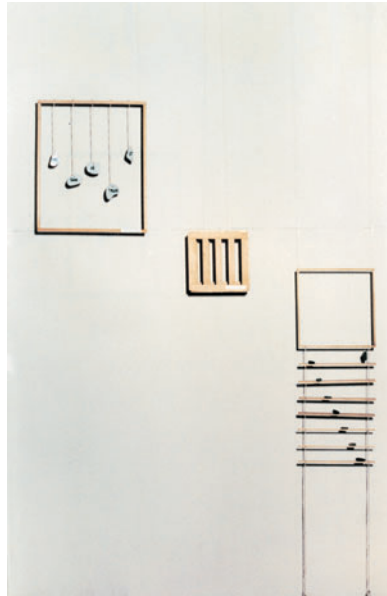
Pjesma o riječi, kockasta konstrukcija od drvenih letvica, 5 visećih keramičkih pločica s obostrano ispisanim slovima riječi "riječ"/"verbum", 1990.

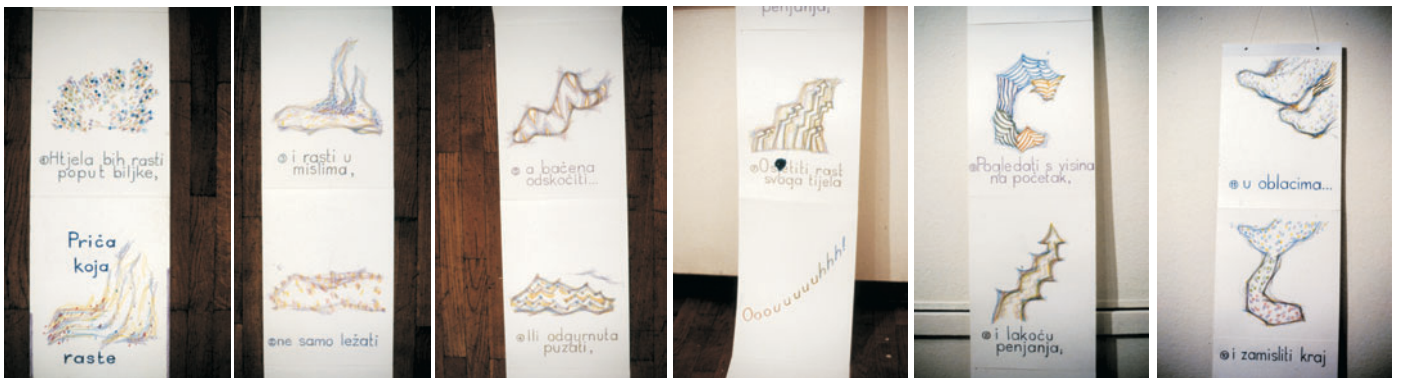
Pjesma o riječi, 1990.

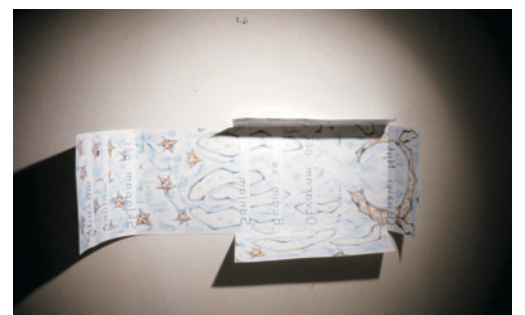
Pjesma o penjanju, drvene letvice, konop, šljunak, 1990.

Promjenjiva priča, 1987.; Pjesma o riječi, 1990.; Pjesma o penjanju, 1990.

Priča koja raste, pastel, 1990.

Natkrevetna stropna pjesma (Božici Nut), pastel, 1990.

Bijeg, glina, 1990.; Predstava, glina, 1990.

Predstava, glina, 1990.; Bijeg, glina, 1990.; Ribarenje, glina, 1990.

Adem in fabula, žičana mreža, aluminijske pločice s ispisanim tekstom, 1990.

